

Adiviña **QUEN FOMOS e SOMOS**

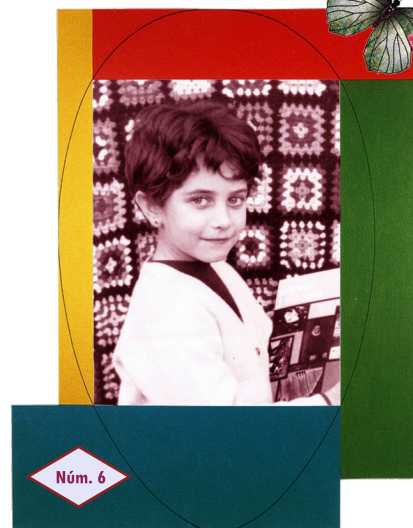
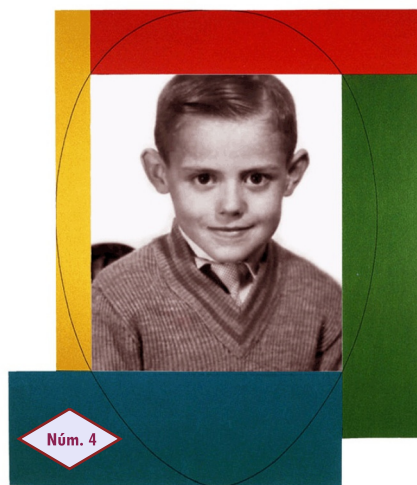

Comproba as túas capacidades como fisionomista con estas fotos de profesores e profesoras.

Fíxate ben porque... pasaron uns anos...

SOLUCIÓNS NA PÁXINA 28

Letras Galegas 2011

Palabras cruzadas

LOIS PEREIRO
(1958-1996)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTAIS

1.- Cidade onde Lois Pereiro –Letras Galegas 1011– estudou Ciencias Políticas, que logo abandonou polos idiomas e a pola Informática. Quilo. Moverse cara a un lugar, desprazarse. 2.- Regra que se debe seguir. Ao revés, acrónimo de “Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum” (Xesús o Nazareno, o Rei dos xudeus), rótulo latino da Santa Cruz. Símbolo químico do iodo. 3.- Termo co que se designa aos movementos contraculturais que se consideran alternativos, contrarios ou alleos á cultura oficial (estética que define a poesía de Lois Pereiro e que, traducida do inglés, significa “subterráneo/a”). 4.- Crenza absoluta en algo ou en alguén. Cada unha das grandes divisións da historia xeolóxica da Terra. Conxunción e tamén variedade de mazá (o nome da árbore que as dá é apelido do escritor homenaxeado no Día das Letras Galegas 2011). 5.- Nin frío nin quente, tépedo. Sesenta en romanos. Forma reflexiva do pronome persoal de 3º persoa. 6.- Trabállaa abrindo regos co arado. Cambio algo de lugar. Lazo. 7.- Dominio de Internet de Lituania. Función que pode ter unha cousa. En romanos, un. Ao revés, preposición que significa “na casa de”. 8.- Doenza, alteración da saúde e última palabra do segundo poemario de Pereiro publicado en 1985, un ano antes de morrer (“Poesía última de amor e ...”). 9.- Primeira letra do alfabeto. Ao revés, resisto, soporto, aguanto. Ata, un facendo un ou varios nós. 10.- Ave cotovía ou ruxruxe (e tamén o nome da revista que Pereiro fundou con Antón Patiño, Manuel Rivas e o seu irmán Xosé Manuel Pereiro en Madrid en 1975. Coincida, veña ben. Norte. 11.- Único. Ao revés, símbolo químico da prata. Vogal pechada e palatal. Nome chinés. 12.- Preposición. Sen o artigo, cidade onde Pereiro viviu os seus últimos anos e onde morreu en 1986. Preposición. 13.- Anfíbio. Síndrome de Inmunodeficiencia Adquirida, doenza que levaría á morte a Lois Pereiro cando só tiña 38 anos. Ave de rapina diurna que, unha vez domesticada, pode ser empregada para cazar.

VERTICAIS

1.- Espido, sen roupa. De maneira incorrecta. Pousa unha nave especial na superficie da Lúa. 2.- Cidade natal de Lois Pereiro, capital da Terra de Lemos e núcleo da Ribeira Sacra. Ao revés, lazo. 3.- Queimárase, consumírase co lume. Ao revés, átomo ou grupo de átomos con carga eléctrica positiva ou negativa. símbolo químico do carbono. 4.- Símbolo químico do dimetoxietano. En plural, aqueles que padeceron naufragio e primeira palabra dunha novela inconclusa de Lois Pereiro (“... do paradiso”, publicada postumamente na revista *Luzes de Galiza*). 5.- Enrarezo, escaseo; son raro. Del, dela, deles ou delas. Aire. 6.- Símbolo da intensidade. Abreviatura de grego. Remate da vida (tema que, coa autodestrución e a desolación, é o predominante na poesía de Lois Pereiro). Unión Deportiva. 7.- Expressaralo con palabras, falaralo. Beiramar, litoral. 8.- Letra grega (corresponde ao noso r). En números romanos, a idade á que Lois Pereiro empezou a súa traxectoria literaria ao publicar poemas na revista experimental *Loía*. Abreviatura de “don”. Membro do corpo das aves e insectos para voar. 9.- Ao revés, xénero musical dentro do rock nacido na década dos 70 e caracterizado pola actitude independente, unha forma expresionista de transgresión, buscando liberarse dos límites estéticos e da opresión, dos dogmas, da autoridade, do convencional e dos estigmas sociais (Moitos críticos encadran a poesía de Lois Pereiro na versión literaria deste movemento”). Oeste. Entrégaas. Preposición. 10.- Nome feminino de orixe grega que leva unha irmá de Lois Pereiro (profesora no noso centro). Primeiro apelido de Lois Pereiro, quen asinaba sempre co segundo. 11.- Iodo. Deseado mediante drenaxe. Tempo que tarda a Terra en dar unha volta enteira arredor do Sol. 12.- Celebra co riso. Símbolo químico do osíxeno. Enorme mar que cobre a maior parte da superficie terrestre e segundo nome da banda punk para quen Lois Pereiro escribiu algunha letra (banda capitaneada por Xosé Manuel Pereiro “Johnny Rotring”, irmán de Lois). Consoante vibrante.

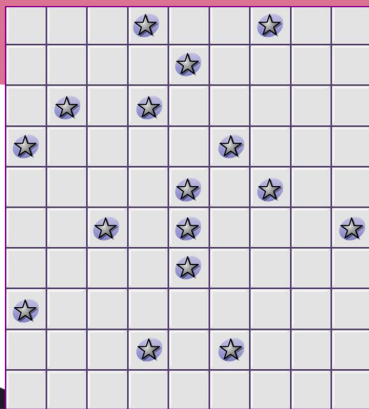
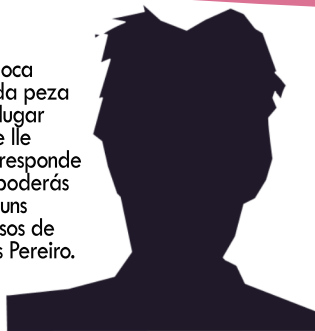
Xeroglífico

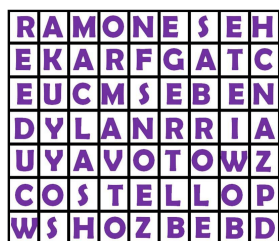
Cualificación que Lois Pereiro sacaba sempre nos exames.

Puzzle

Coloca cada peza no lugar que lle corresponde e poderás ler uns versos de Lois Pereiro.

Sopa de letras

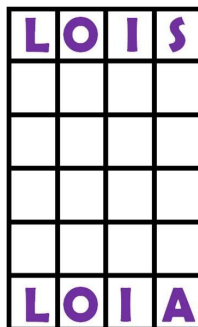

Nas imaxes aparecen algúns dos músicos preferidos de Lois Pereiro. Na sopa de letras podes localizar sete nomes de bandas / autores dos anos 70 e 80 (os grupos están sen o artigo e os cantantes só teñen o apelido).

Palabra metamórfica

CAMBIA UNHA LETRA SEN ALTERAR A ORDE E IRÁS DE LOIS A "LOIA".

Son o nome co que asinaba o poeta Letras Galegas 2011

Cambia unha letra e son o primeiro nome oficial que tiña.

Cambia unha letra e son un día da semana

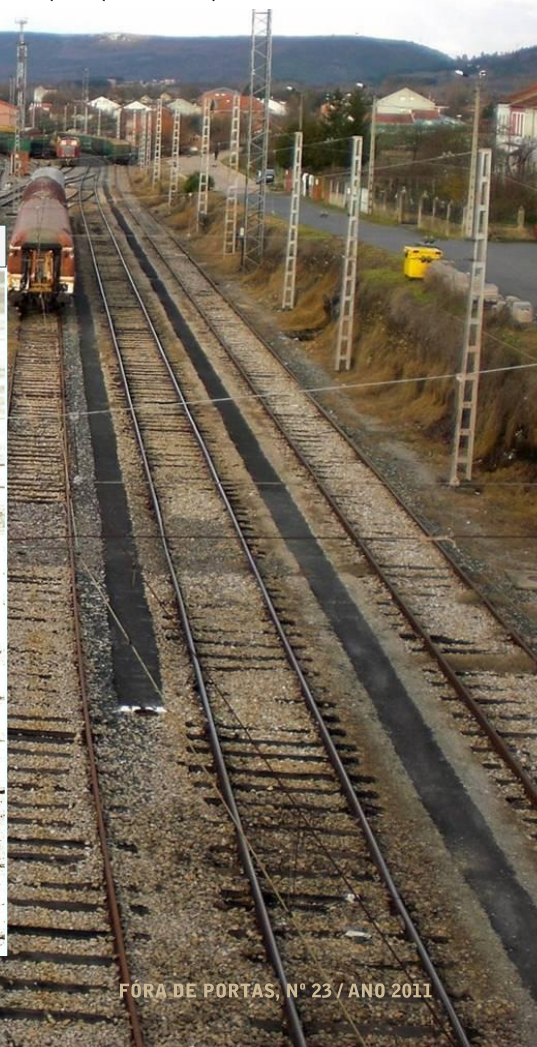
Cambia unha letra e son a lúa en Cuenca

Cambia unha letra e son unha tea dura e forte

Son o nome dunha revista madrileña vangardista e setenteira, obra, entre outros, de Pereiro.

diferenzas

Nesta imaxe duplicada de Lois Pereiro hai cinco diferenzas. Atópaas.

NON SOMOS...

PERO

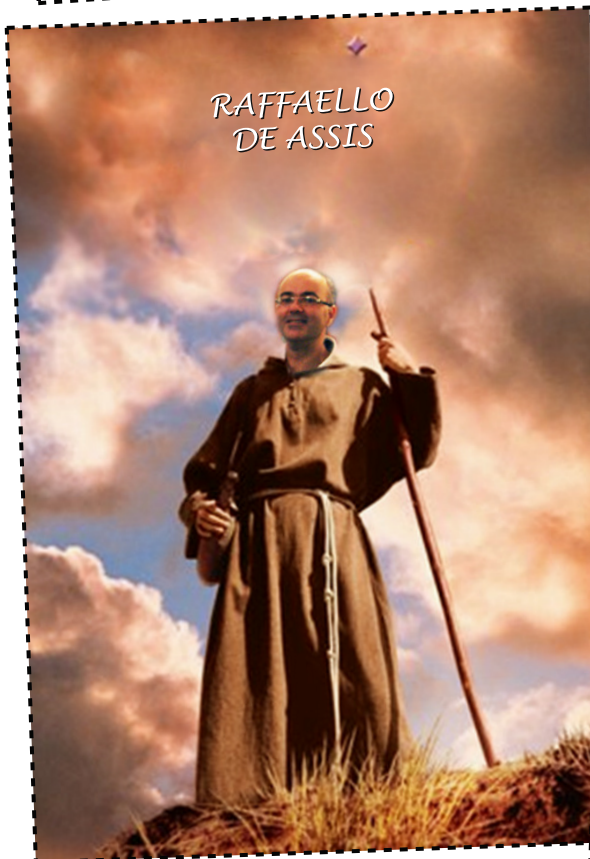
PARECEMOS

MU'AMMAR AL-TEODOR

MIGHELSIDDARTA

RAFFAELLO DE ASSIS

MANNU ZUKO

Emilia López

Delia Vázquez

Bernardo Máiz

Carmen Rodríguez

Xosé de Castro

Pilar Maceira

Ánxeles Martínez

HOMENAXE A OITO PROFESORES

Delia, Pilar, Ánxeles, Menchu, Emilia, Mª Carmen, Xosé e Bernardo

Xosé de Castro

Delia Vázquez e Carmen Rodríguez ensinando unha bandexa coa imaxe do Instituto feita por Sargadelos que todos recibiron como agasallo.

Se o ano pasado se xubiláron catro profesores e o ano anterior outros catro, no curso 2010-2011 foron nada menos que oito os que nos deixaron. Coa "espantada" deste ano, o centro perdeu moitos dos profesores máis históricos e emblemáticos que tivo: Bernardo Máiz Vázquez, do Departamento de Xeografía e Historia; Delia Vázquez Vázquez e Mª Carmen Bilbao Salcedo, do Departamento de Lingua Castelá e Literatura; Pilar Maceira Lamas, do Departamento de Inglés; Ánxeles Martínez Iñiguez, do Departamento de Física e Química; Emilia López Díaz e Xosé Luís de Castro Lorenzo, do Departamento de Matemáticas, e Mª Carmen Rodríguez Tizón, do Departamento de Ciencias Naturais.

O día 12 de novembro do pasado 2010 os profesores que estamos no centro e algúns que xa se foron del tivemos unha cea de despedida e homenaxe a todos eles no restaurante Pazo do Monte (Catabois). O número de compañeiros que nos deixan e a súa singular calidade humana e profesional converteron esta despedida nun acto especialmente emotivo.

De pé, de esquerda a dereita, Anxos Rial, Bernardo Máiz, Xosé de Castro, Menchu Bilbao, Eduardo Fra, Mª Xosé Campello, Pura Brea; sentadas, Cane Santiago, Celia López, Pilar Maceiras, Luísa Rodríguez, Pilar Rodríguez e Pilar González.

O Director do centro, Guillermo Pedreiro durante ao discurso de despedida aos oito homenaxeados.

Bernardo Máiz, que apareceu no "solemne" acto cunha camiseta do Che Guevara.

Mercedes Carbajales, Bernardo Máiz, Fina Miño e Emilia López.

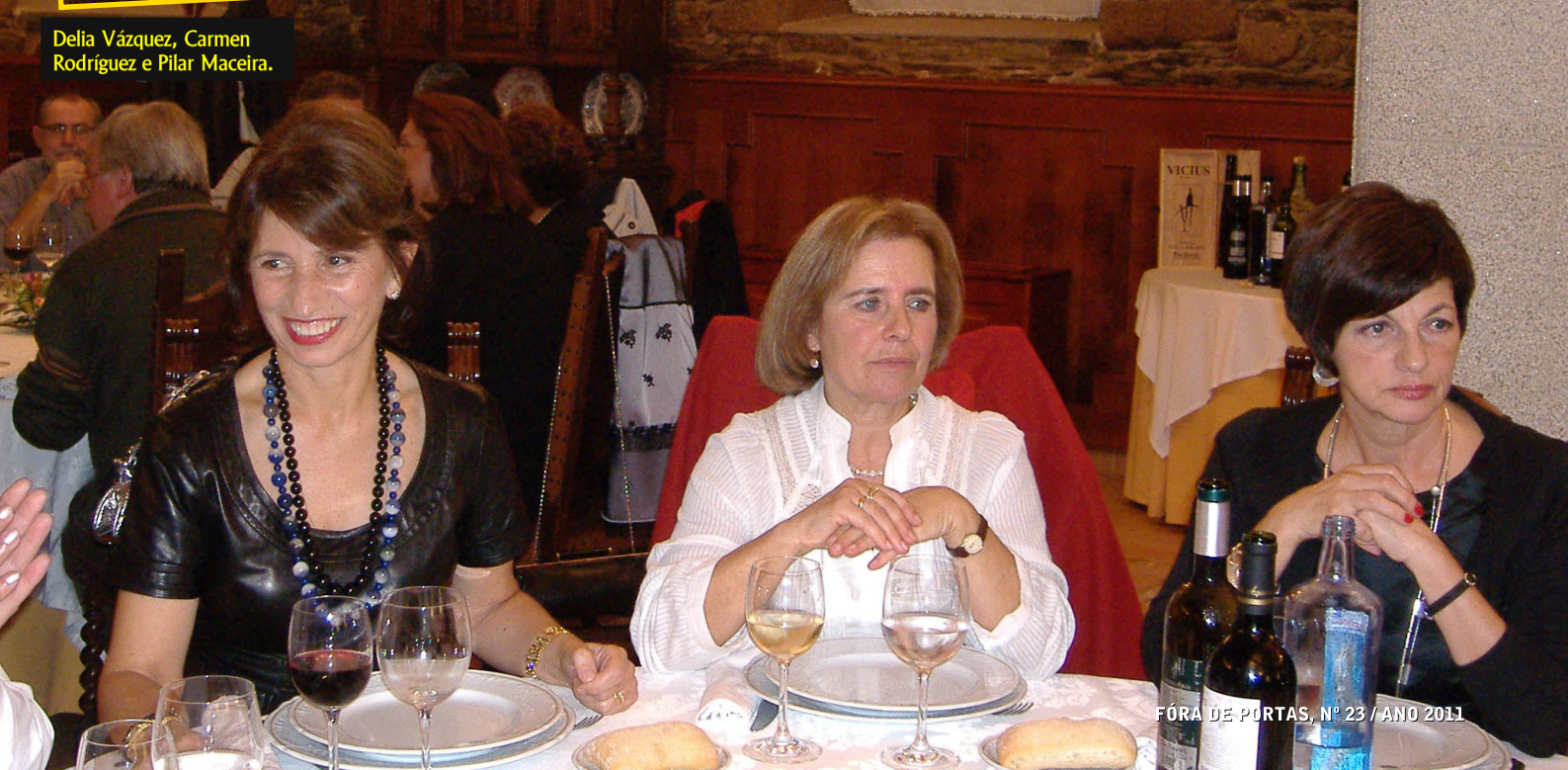

Abaixo, xuntos, membros do Departamento de Lingua e Literatura Castelá: Fina Miño, Menchu Bilbao, Ánxeles Seoane, Delia Vázquez, Xosé Antonio Ponte, Mª Xesús García e Manuel Quindós. De todos eles, só quedan no centro Ánxeles e Mª Xesús.

Ánxela Iñiguez dirixindo unhas palabras a un atento auditorio.

Delia Vázquez, Carmen Rodríguez e Pilar Maceira.

125 ANIVERSARIO DA SÚA MORTE

Rosalía de Castro

(Compostela, 1837 - Padrón, 1885)

Cando penso que te fuches,
negra sombra que me asombra,
ó pé dos meus cabezales
tornas facéndome mofa.

Cando maxino que es ida,
no mesmo sol te me amostras,
i eres a estrela que brila,
i eres o vento que zoa.

Si cantan, es ti que cantas,
si choran, es ti que choras,
i es o marmurio do río
i es a noite i es a aurora.

En todo estás e ti es todo,
pra min i en min mesma moras,
nin me abandonarás nunca,
sombra que sempre me asombra.

Rosalía de Castro
(Follas Novas, 1880)

"A ROSALÍA"

Do mar pola orela
mireina pasar
na frente unha estrela
no bico un cantar.
E vina tan sola
na noite sin fin
que inda recei pola probe da tola
eu, que non teño quen rece por min!

A Musa dos pobos
que vin pasar eu,
comesta dos lobos,
comesta morreu...
Os ósos son dela
que vades gardar.
¡Ai, dos que levan na frente unha estrela!
¡Ai, dos que levan no bico un cantar!

Poema escrito por Manuel Curros Enríquez co motivo do traslado dos restos de Rosalía do cemiterio de Adina (Padrón) a Santo Domingos de Bonaval (Compostela) en 1891.

